

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) J. B., b) P. M.**, oba zastoupeni Mgr. Janou Syrovátkovou, advokátkou se sídlem AK Bělehradská 568/92, Praha 2, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod sídlištěm 9, Praha 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č. j. ZKI-O-42/424/2012/ Nov, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2013, č. j. 46 A 36/2012 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobcům **se vrací** zaplacený soudní poplatek za podanou kasační stížnost ve výši 5.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 15. 5. 2013 zamítl Krajský soud v Praze žalobu podanou oběma žalobci proti rozhodnutí žalovaného o opravě chyb v katastrálním operátu. Rozsudek byl doručen zástupkyni žalobců dne 20. 5. 2013.

Na žádost žalobců podanou dne 3. 6. 2013 pak krajský soud opravným usnesením ze dne 12. 9. 2013, č. j. 46 A 36/2012 – 56 opravil záhlaví svého rozsudku tak, že v názvu žalovaného správního orgánu slovo „Zeměměřický“ nahradil slovem „Zeměměřický“, v označení napadeného správního rozhodnutí vypustil tečku za zkratkou Nov a soudkyni Jitce Zavřelové upřesnil akademický titul z „Mgr.“ na „JUDr.“. V odůvodnění rozsudku pak opravil označení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že místo „OR-550/2009-2010“ uvedl správně „OR-550/2009-210“. Výrok ve věci samé i výrok o nákladech řízení zůstaly nedotčeny. Toto usnesení bylo doručeno zástupkyni žalobců dne 16. 9. 2013.

Kasační stížnost proti rozsudku podali žalobci prostřednictvím své zástupkyně dne 27. 9. 2013, lhůtu považovali z důvodu vydání opravného usnesení za zachovanou.

Při posuzování otázky včasnosti podání kasační stížnosti vzal Nejvyšší správní soud v úvahu následující skutečnosti.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.

V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že vady, které byly postupem soudu v rozsudku odstraňovány, spadají svým charakterem pod ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. a téhož názoru je i Nejvyšší správní soud. Oprava však byla krajským soudem prováděna pouze v záhlaví rozsudku a v jeho odůvodnění, výroky rozsudku, jak bylo již uvedeno výše, zůstaly nedotčeny. Tyto opravy tedy mohly být provedeny neformálně podle věty první citovaného ustanovení, krajský soud však zajisté nepochybil, pokud z důvodu procesní opatrnosti (zřejmě s ohledem na opravu záhlaví) použil formu opravného usnesení, tím ostatně poskytl žalobcům možnost dalšího opravného prostředku, neboť i proti takovému usnesení je přípustná kasační stížnost.

Jinak je tomu ovšem s počítáním lhůty pro podání kasační stížnosti proti napadenému rozsudku, kde již Nejvyšší správní soud nemůže dát žalobcům za pravdu. Poskytl-li totiž zákonodárce účastníkům řízení o žalobě dodatečnou lhůtu k podání kasační stížnosti s ohledem na vydání opravného usnesení, je tomu tak pouze proto, že byt by se jednalo o opravu zřejmé nesprávnosti, či chyby v psaní a počtech, mohly by takovéto chyby obsažené ve výroku rozsudku ovlivnit jeho vyznění a znejistit adresáty v tom, jaké rozhodnutí soud ve věci vlastně učinil. Taková situace však v projednávané věci nenastala. Zjevné chyby v psaní v záhlaví rozsudku či v jeho odůvodnění i uvedení nepřesného akademického titulu soudkyně bylo možno opravit neformálně, neboť nezasahují do výroku a jsou bez vlivu na právní moc a vykonatelnost napadeného rozsudku, sama skutečnost, že krajský soud použil pro opravu těchto chyb formu opravného usnesení, pak žalobcům žádná dodatečná procesní práva ve vztahu k tomuto rozsudku nezakládá.

Výše uvedený názor je v současné době již součástí ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, která v tomto směru navazuje na předchozí judikaturu Nejvyššího soudu k obdobným ustanovením § 164 a § 204 odst. 1 o. s. ř. Poprvé bylo takto Nejvyšším správním soudem rozhodnuto v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 122, z něhož vzešla právní věta I., podle níž **„lhůta pro podání kasační stížnosti podle § 106 odst. 2 s. ř. s. běží znovu od doručení opravného usnesení pouze ve vztahu k výroku, který byl tímto usnesením opraven, případně ve vztahu k výroku, jenž je na opraveném výroku závislý“**.

K tomu soud dále uvedl následující: *„Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že lhůtu pro podání kasační stížnosti je nutno striktně dodržovat a její zmeškání nelze prominout (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 9/2003 - 37, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 68/2004).*

V tomto kontextu proto musí být rovněž předmětná výjimka vykládána restriktivně, aby zůstalo zachováno pravidlo stanovené v první části citovaného ustanovení. Smyslem nového běhu lhůty od doručení opravného usnesení totiž není poskytnout účastníkovi řízení

pokračování

novou možnost podat kasační stížnost proti původnímu rozhodnutí, ale pouze bránit se proti provedené opravě a jejímu dopadu na původní rozhodnutí. Ve vztahu k výrokům, které nebyly opravovány, ani nejsou na opraveném výroku závislé, běžela účastníkovi řízení lhůta pro podání kasační stížnosti od doručení původního rozhodnutí. Bylo by v rozporu s požadavkem nediskriminačního přístupu k účastníkům řízení, kdyby v případě vydání opravného usnesení měl účastník delší lhůtu pro podání kasační stížnosti proti výroku, kterého se oprava nedotkla, než v situaci, kdy by napadené rozhodnutí opravováno nebylo.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tedy uvedená výjimka uplatní jen tehdy, směřuje-li kasační stížnost právě do výroku opravným usnesením opraveného, případně do výroku, jenž je na opraveném výroku závislý. Opačný výklad by bezdůvodně prodlužoval lhůtu k podání kasační stížnosti proti výroku rozhodnutí, kterého se provedená oprava nijak nedotkla, čímž by došlo k neodůvodněnému prolomení zákonné čtrnáctidenní lhůty pro podání kasační stížnosti, k jejímuž striktnímu dodržování vede Nejvyšším správním soudem opakovaně zdůrazňované pravidlo, že zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 30. 11. 1998, sp. zn. 20 Cdo 917/98, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 31/2001. V tomto rozhodnutí interpretoval ustanovení § 204 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se odvolání podává do patnácti dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí u soudu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Bylo-li vydáno opravné usnesení týkající se výroku rozhodnutí, běží tato lhůta znovu od právní moci opravného usnesení (před 1. 1. 2001 od doručení opravného usnesení).

Právní názor obsažený v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu pak prošel i testem ústavnosti a ústavní stížnost proti němu podaná byla usnesením Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 1213/07 odmítnuta jako zjevně neopodstatněná. K předmětné otázce se Ústavní soud vyslovil takto: „V případě námitek zpochybňujících správnost a odůvodněnost výroku I., konstatuje Ústavní soud následující. Interpretace ustanovení § 106 odst. 2 soudního řádu správního, konkrétně části „a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení“ provedená Nejvyšším správním soudem v projednávané věci, nevybočuje dle názoru Ústavního soudu žádným způsobem z mezí ústavnosti, naopak představuje teleologický, ústavně konformní výklad, jenž vychází z ustálené judikatury Nejvyššího soudu vztahující se k obdobně formulované normě zakotvené v ustanovení § 204 odst. 1 občanského soudního řádu. Vedle judikátů zmíněných v odůvodnění napadeného rozsudku je možno uvést například i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2002 ve věci sp. zn. 28 Cdo 1232/2002. Ústavní soud proto konstatuje, že odmítacím výrokem neporušil Nejvyšší správní soud žádné stěžovatelovo základní právo, neboť nepostupoval nikterak svévolně či překvapivě, když aplikoval znění § 106 odst. 2 soudního řádu správního způsobem, jenž vychází z ustálené (a publikované) judikatury.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že v projednávané věci lhůta k podání kasační stížnosti nezačala plynout znovu od doručení opravného usnesení, ale běžela pouze ode dne doručení napadeného rozsudku. Rozsudek byl doručen zástupkyni žalobců dne 20. 5. 2013, zákonná lhůta k podání kasační stížnosti uplynula marně dnem 3. 6. 2013. Kasační stížnost tak byla dne 27. 9. 2013 podána opožděně, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písmeno b) s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s.). Po právní moci rozsudku bude žalobcům vrácen zaplacený soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu